

Sygnatura akt I C 1525/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Ostróda, dnia 30 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Ostródzie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Bulkowski

Protokolant: Paula Gorczyca

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2015 r. w Ostródzie na rozprawie

sprawy z powództwa W. F. (PESEL (...))

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w I.

o zapłatę

I. oddala powództwa,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu – kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1525/15

UZASADNIENIE

Powód W. F. złożył pozew przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego w I. o zapłatę kwoty 55.200,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Domagał się także zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w dniach 17-18 stycznia 2013 roku na podstawie ogłoszenia Prezesa Sądu Rejonowego w I. sygn. (...) został przeprowadzony konkurs na stanowisko Dyrektora Sądu Rejonowego w I.. Powód, jako kandydat tego konkursu uzyskał 9,6 pkt co daje 64% punktów możliwych do uzyskania. Ponadto z oceny opisowej III etapu konkursu wynikało, iż powód spełniał kryteria określone w § 9 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 stycznia 2008 roku w sprawie konkursu na stanowisko dyrektora albo kierownika finansowego sądu. Pomimo tego, komisja konkursowa z niewiadomych przyczyn, uchwałą z dnia 06 lutego 2013 roku nie rekomendowała na wymienione stanowisko żadnej z osób. Wojewódzki Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 18 lipca 2013 roku w sprawie (...) SA/O. (...) uchylił zaskarżoną uchwałę i orzekł, że nie podlega ona wykonaniu. Mimo to, w ocenie powoda, postępowanie konkursowe zostało zakończone w oparciu o uchyloną uchwałę, a organ wyroku nie wykonał. W związku z tym, że postępowanie konkursowe zostało przeprowadzone wadliwie, powód doznał szkody odpowiadającej 12 krotności wynagrodzenia jakie otrzymałby gdyby został powołany na stanowisko Dyrektora Sądu.

Pozwany Skarb Państwa-Prezes Sądu Rejonowego w I. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew argumentował, iż wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w O. z dnia 18 lipca 2013 roku wywołał skutek w postaci uchylenia uchwały komisji konkursowej, jednakże nie spowodował ponownego jej ukonstytuowania się, albowiem zgodnie z § 18 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 06 grudnia 2012 roku w sprawie konkursu na stanowisko dyrektora albo zastępcy dyrektora sądu, komisja rozwiązuje się z chwilą przedstawienia prezesowi danego sądu uchwały oraz dokumentacji, o której mowa w § 15. Pozwany w

dniu 27 lutego 2013 roku zainicjował kolejne postępowanie konkursowe, do którego przystąpił m.in. powód, jednakże nie został rekomendowany na stanowisko dyrektora. Ponadto podkreślił, iż Minister Sprawiedliwości niezależnie od wyniku konkursu ma prawo odmówić powołania na stanowisko dyrektora sądu. Powód nie udowodnił również istnienia szkody w postaci utraty wynagrodzenia i związku przyczynowego między szkodą, a wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W grudniu 2012 roku Prezes Sądu Rejonowego w I. działając na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5.10.2012r. w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych oraz w sprawie ustalenia siedzib i obszarów sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych ogłosił konkurs na stanowisko dyrektora Sądu Rejonowego w I. – A.. (...) (...). W ogłoszeniu wskazano, że kandydaci muszą spełniać wymagania określone w art. 32a § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz, że konkurs składać się będzie z trzech etapów, a dokumenty miały być składane do 14 grudnia 2012 roku. Zatrudnienie na stanowisku dyrektora miało odbyć się nie wcześniej niż z dniem 1 stycznia 2013 roku.

(okoliczność niesporna, ogłoszenie Prezesa Sądu Rejonowego w I. k. 37-37v)

Do konkursu przystąpił m.in. powód W. F.. Z arkusza ocen kandydatów wynikało, że W. F. spełniał kwalifikacje zawodowe na podstawie złożonych dokumentów, łącznie z trzech etapów konkursu uzyskał 9,6 pkt, na 15 pkt możliwych.

(okoliczność niesporna, arkusz ocen kandydatów k. 39)

Z załącznika nr 1 do Arkusza ocen kandydatów w konkursie na Dyrektora Sądu Rejonowego w I. tj. oceny opisowej wynikało, że powód posiadał umiejętności pozwalające na wykorzystanie w praktyce jego wiedzy i doświadczenia zawodowego z zakresu zadań wykonywanych na stanowisku dyrektora. Dobrze oceniono przygotowanie powoda do rozmowy. Stwierdzono, że powód posiada znajomość zakresu obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności związanej ze stanowiskiem oraz predyspozycje związane z procesem efektywnego komunikowania się. Komisja dobrze oceniła umiejętność wystąpień publicznych powoda oraz wskazała, że kompetencje osobowościowe kandydata pozwalają ocenić jego predyspozycje, postawę i wartości warunkujące sposób reagowania na sytuacje i otoczenie, wyrażające się poprzez wytrwałość, odporność na stres oraz motywację do działania.

(okoliczność niesporna, załącznik nr 1 do Arkusza ocen kandydatów k. 38)

Uchwałą nr 4/13 z dnia 06 lutego 2013 roku Komisja konkursowa do przeprowadzenia konkursu na stanowisko Dyrektora Sądu Rejonowego w I. nie rekomendowała jako kandydata na stanowisko Dyrektora Sądu Rejonowego w I. żadnego z uczestników konkursu. W uzasadnieniu uchwały wskazano, że w ocenie komisji kompetencji zawodowych, kierowniczych, społecznych, intelektualnych, osobowościowych niezbędnych do wykonywania funkcji Dyrektora Sądu Rejonowego w I. nie wykazał żaden z kandydatów. Pismem z dnia 12 lutego 2013 roku pozwany poinformował o treści uchwały powoda.

(okoliczność niesporna, uchwała nr 4/13 k. 40, pismo pozwanego k. 41)

Pismem z dnia 25 lutego 2013 roku W. F. złożył odwołanie od uchwały Komisji konkursowej do Prezesa Sądu Rejonowego w I.. Pismem z dnia 01 marca 2013 roku pozwany poinformował powoda, że brak jest możliwości zaskarżenia uchwały komisji konkursowej w jakiegokolwiek formie.

(okoliczność niesporna, odwołanie k. 42-43, pismo pozwanego k. 44-44v.)

W dniu 29 marca 2013 roku W. F. złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w O. na treść uchwały nr 4/13 Komisji konkursowej do przeprowadzenia konkursu na stanowisko Dyrektora Sądu Rejonowego w I.. Wyrokiem

z dnia 18 lipca 2013 roku w sprawie (...) SA/O (...) Wojewódzki Sąd Administracyjny w O. uchylił zaskarżoną uchwałę, orzekł że nie podlega on wykonaniu oraz orzekł o kosztach postępowania.

(okoliczność niesporna, skarga k.45-45v., wyrok WSA z uzasadnieniem k. 46-49v.)

Pismem z dnia 20 sierpnia 2014 roku powód zwrócił się do pozwanego z zapytaniem, na jakim etapie znajduje się realizacja wymienionego wyroku WSA w O.. Pozwany wskazał, że wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego został wykonany zgodnie z jego treścią. Po podjęciu uchwały nr 4/213 z dnia 06 lutego 2013 roku powstał obowiązek organizacji kolejnego konkursu i obsadzenia stanowiska dyrektora. W wyniku przeprowadzenia kolejnego konkursu, na stanowisko dyrektora powołano A. S..

(okoliczność niesporna, pisma k. 50-51)

Pismem z dnia 27 lutego 2013 roku pozwany poinformował Ministra Sprawiedliwości o nierozstrzygnięciu konkursu ogłoszonego w grudniu 2012 roku i zarządzeniu ponownego przeprowadzenia konkursu.

(okoliczność niesporna, pismo k. 187)

W lutym 2012 roku Prezes Sądu Rejonowego w I. w sprawie A.. (...) (...) ogłosił kolejny konkurs na stanowisko dyrektora Sądu Rejonowego w I..

(okoliczność niesporna, ogłoszenie Prezesa Sądu Rejonowego w I. k. 186-186v)

Do konkursu przystąpiło siedmioro kandydatów, w tym powód. Z pierwszego etapu konkursu polegającego na rozwiązaniu testu wiedzy powód uzyskał 16 punktów i nie zakwalifikował się do drugiego etapu konkursu.

(okoliczność niesporna, ogłoszenie k. 164, zarządzenie nr (...) k. 165, wyniki testu wiedzy k. 169, protokół nr (...) k. 170-172v., test z zakresu finansów publicznych prawa pracy oraz organizacji i funkcjonowania sądów k. 173-175 v., ogłoszenie z 12 marca 2013 r. k. 183, aplikacja powoda k. 184-184v)

Uchwałą nr 1/13 z dnia 10 maja 2013 roku Komisja konkursowa do przeprowadzenia konkursu na stanowisko Dyrektora Sądu Rejonowego w I. jako kandydata na stanowisko dyrektora zarekomendowała A. S..

(okoliczność niesporna, uchwała nr 1/13 k. 168)

Pismem z dnia 11 maja 2013 roku pozwany zwrócił się Ministra Sprawiedliwości z wnioskiem o powołanie A. S. na stanowisko Dyrektora Sądu Rejonowego w I. i wniosek ten został uwzględniony.

(okoliczność niesporna, pismo k. 166)

Wynagrodzenie miesięczne brutto Dyrektora Sądu Rejonowego w I. wynosi 6.500 zł, netto 4.600,05 zł.

(okoliczność niesporna, zaświadczenie k. 53)

W. F. nie zwracał się do Prezesa Sądu Rejonowego w O. o wypłatę odszkodowania w związku z niewykonaniem orzeczenia sądu - wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w O. z 18 lipca 2013 roku.

(okoliczność niesporna)

Ustalony stan faktyczny nie był sporny i wynikał z dokumentów przedstawionych przez strony, których treści i wiarygodności nie podważano

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Strona powodowa powoływała się w pozwie na art.154§4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2012 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej uppsa), wskazując iż poniosła szkodę wskutek niewykonania orzeczenia sądu. Przepis ten stanowi, że osobie, która poniosła szkodę na skutek nie wykonania orzeczenia sądu, służy roszczenie o odszkodowanie na zasadach określonych w kodeksie cywilnym. Z kolei w art.154§5 w/w ustawy (uppsa) przewidziano, że przysługuje ono od organu, który tego orzeczenia nie wykonał. Jeżeli organ w terminie trzech miesięcy od dnia złożenia wniosku o odszkodowanie nie wypłacił odszkodowania, uprawniony podmiot może wnieść powództwo do sądu powszechnego.

Przepis art. 417 § 1 k.c. stanowi, że za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Zgodnie z art. 417¹ § 3 k.c. – co do zasady - jeżeli szkoda została wyrządzona przez niewydanie orzeczenia lub decyzji, gdy obowiązek ich wydania przewiduje przepis prawa, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem niewydania orzeczenia lub decyzji, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. W doktrynie (między innymi T. Woś w T.Woś (red.) Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi 2012 s.808) i orzecznictwie (wyrok SN z 2.02.2011r. II CSK 398/10) powszechnie przyjmuje się że warunkiem dochodzenia odszkodowania na podstawie powołanych przepisów ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi nie jest stwierdzenie we właściwym postępowaniu niewydania decyzji, gdyż właśnie w tym przypadku zachodzi sytuacja opisana w art.417¹§3k.c., że przepisy odrębne (art.154§4 i 5 uppsa) nie wymagają uzyskania prejudykatu.

Warunkiem wystąpienia z roszczeniem o odszkodowanie na podstawie art.154§4 uppsa jest jednak uprzednie zwrócenie się do organu, który nie wykonał orzeczenia, z wnioskiem o wypłatę odszkodowania. W doktrynie różnie oceniane są następstwa złożenia do sądu pozwu o odszkodowanie na podstawie art.154§4 uppsa bez zgłoszenia organowi w tym zakresie wniosku bądź przed upływem terminu określonego w art.154§5k.p.c. Niektórzy (J.P. Tarno - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz. Wydanie z 2012r.) opowiadają się za czasową niedopuszczalnością drogi sądowej, co skutkowałoby odrzuceniem pozwu, inni natomiast (T. Woś Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi 2012 s.809, Marta Romańska – Skuteczność orzeczeń sądów administracyjnych s.480-481) wskazują na konieczność oddalenia takiego powództwa, jako przedwczesnego. Zdaniem sądu należy opowiedzieć się za drugim z tych stanowisk, albowiem w sprawach o odszkodowanie co do zasady dopuszczalna jest droga sądowa. Ustawodawca w sposób wyraźny nie wyłączył czasowego dochodzenia tych należności na drodze sądowej, a zatem uznać należy, że w sytuacji niewystąpienia do organu z wnioskiem o odszkodowanie na podstawie art.154§5uppsa powództwo jest przedwczesne.

Uwzględniając regulację art.154§5 uppsa sąd w toku rozprawy ustalił, czy powód wystąpił z wnioskiem o wypłatę odszkodowania. Pełn. powoda potwierdził, że taki wniosek nie został złożony, wskazując jednocześnie, że podstawą dochodzenia roszczenia nie musi być art.154§4 uppsa. Źródła szkody, jego zdaniem, można bowiem upatrywać w dwóch rzeczach tj. niewykonaniu orzeczenia sądu (art.417§1k.c. w zw. z art.154§4uppsa), a także w zaniechaniu przedstawienia akt ministrowi – zaniechaniu wydania decyzji – rozstrzygnięcia (art.417§1k.c.).

Pełnomocnik powoda nie wskazał ostatecznie, czy podstawą roszczenia jest art.417§1i 2k.c. w zw. z art.154§4 uppsa, a podstawą faktyczną niewykonanie orzeczenia WSA w O. polegające na zakończeniu konkursu na stanowisko dyrektora na podstawie uchylonej uchwały Komisji Konkursowej z 6.02.2012r. o nierekomendowaniu żadnego kandydata, czy też roszczenie wywodzi z art.417§1i 2 k.c., a podstawą faktyczną jest niewydanie - przez Komisję Konkursową powołaną do przeprowadzenia konkursu na stanowisko Dyrektora Sądu Rejonowego w I., ogłoszonego w grudniu 2012 – uchwały o rekomendowaniu powoda jako kandydata na stanowisko dyrektora sądu bądź też uchwały o nie rekomendowaniu żadnej z osób uczestniczących w konkursie jako kandydata na to stanowisko, czyli że szkoda wynika z niewydania decyzji (rozstrzygnięcia), mimo że przepis prawa wymaga wydania takowego (przepisy ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz rozporządzeń regulujących przebieg konkursu).

Uwzględniając powyższe roszczenie powoda należało ocenić dwutorowo, to jest, że szkoda wynikała z niewykonania orzeczenia sądu oraz z niewydania rozstrzygnięcia - uchwały przez Komisję Konkursową, po uchyleniu uchwały z 6.02.2013r.

Ad.1

Niewątpliwie podzielić należy argumentację powoda, że w przedmiotowej sprawie doszło do niewykonania wyroku WSA w O., albowiem orzeczeniem tym uchylono uchwałę z 6.02.2013r. i stwierdzono, że nie podlega ona wykonaniu. Uchwała ta nie powinna zatem stanowić podstawy do końcowego rozstrzygnięcia postępowania konkursowego. Mimo to konkurs został zakończony (nierozstrzygnięty) na podstawie tejże, uchylonej uchwały i rozpisano kolejny konkurs.

Sąd nie podziela twierdzenia pozwanego, że w przedmiotowej sprawie wykonanie wyroku WSA w O. mogło polegać tylko na przeprowadzeniu nowego, kolejnego konkursu, gdyż zgodnie z §18 Rozp. Ministra Sprawiedliwości z 6.12.2012r. w sprawie konkursu na stanowisko dyrektora sądu albo zastępcy dyrektora sądu (Dz. U. z 2012 poz.1418) komisja konkursowa rozwiązała się z chwilą przedstawienia prezesowi danego sądu uchwały oraz dokumentacji, o której mowa w §15. Wskazać trzeba, że skoro uchwała podjęta przez komisję konkursową została uchylona i stwierdzono, że nie podlega ona wykonaniu, to nie został spełniony warunek opisany w §18 w/w rozporządzenia (uchwała nie została w znaczeniu prawnym przedstawiona) i komisja mogła dalej działać.

Zakładając, że podstawą dochodzenia odszkodowania jest niewykonanie wyroku WSA w O., to powód dodatkowo musiał wykazać szkodę oraz istnienie normalnego, adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą a niezgodnym z prawem zaniechaniem polegającym na niewykonaniu orzeczenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w O..

Dodatkowym warunkiem wytoczenia powództwa odszkodowawczego opartego na art.154§4 uppsa w zw. z art.417§1 i 2 k.c. jest jednak jeszcze złożenie przez poszkodowanego wniosku o jego zapłatę oraz bezskuteczny upływ terminu na wykonanie tego obowiązku przez odpowiedzialny odszkodowawczo organ administracyjny (art. 154 § 5 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi). W przedmiotowej sprawie powód nie wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania, a zatem wniósł pozew przedwcześnie.

Zdaniem sądu, gdyby nawet przyjąć, że wnioskiem o jakim mowa w art.154§5 uppsa był odpis pozwu, który pozwany otrzymał 7 września 2015 roku (k.150), która to koncepcja w świetle treści przepisu budzi wątpliwości, to na dzień zamknięcia rozprawy i wyrokowania pozew i tak byłby przedwczesny, albowiem nie upłynął trzymiesięczny termin na wypłatę odszkodowania przez organ, który nie wykonał orzeczenia.

Sąd pragnie podkreślić, że gdyby nawet podzielić pogląd powoda, że wezwanie organu do wypłaty odszkodowania nie musi poprzedzać wytoczenia powództwa, to powództwo nawet wówczas podlegało oddaleniu, z powodu niewykazania związku przyczynowego między szkodą (wynagrodzenie na stanowisku dyrektora sądu), a niezgodnym z prawem działaniem organu polegającym na niewykonaniu orzeczenia WSA w O..

Adekwatny związek przyczynowy stanowi tę przesłankę odpowiedzialności odszkodowawczej, która musi być spełniona niezależnie od rodzaju i zasady odpowiedzialności, dlatego jego ustalenie ma fundamentalne znaczenie w każdej sytuacji, gdy jeden podmiot domaga się odszkodowania od drugiego. Zgodnie z art.361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Norma ta odnosi się do wszystkich przypadków odpowiedzialności odszkodowawczej, w tym takich, w których obowiązek naprawienia szkody wiąże się z działaniem bądź zaniechaniem innych podmiotów (tak m.in. SN w wyroku z 12.02.1998 r., I CKU 111/97 – Prok.i Pr. 1998/9/26). Związek przyczynowy zachodzi tylko wtedy, gdy zależność między badanym zdarzeniem a szkodą odpowiada kryterium „normalności następstw”. Chodzi więc o powiązania normalne, czyli typowe bądź oczekiwane w zwykłej kolejności rzeczy, nie będące rezultatem zupełnie wyjątkowego zbiegu.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy należałoby ustalić, że gdyby nie naruszenie prawa przez organ, polegające na niewykonaniu orzeczenia Sądu, to powód zostałby dyrektorem sądu i osiągał wynagrodzenie w wysokości jakiej otrzymuje osoba obecnie zatrudniona na tym stanowisku.

Takiego związku przyczynowego w przedmiotowej sprawie nie sposób dostrzec i ustalić. Pełn. powoda w toku rozprawy przyznał, że gdyby pozwany wykonał wyrok WSA w O., to komisja powołana do przeprowadzenia konkursu na stanowisko dyrektora SR w I., ogłoszonego w grudniu 2012 roku, musiałaby wydać kolejną uchwałę, przy czym nie musiałaby to być uchwała o rekomendowaniu na stanowisko dyrektora żadnego z kandydatów, lecz również uchwała o nierekomendowaniu żadnej osoby z odpowiednim uzasadnieniem (nagranie rozprawy 00:03:58-00:09:55). Zatem gdyby pozwany wykonał orzeczenie sądu i nie zakończył konkursu w oparciu o uchyloną uchwałę, lecz komisja konkursowa dalej prowadziła pracę, wydając kolejną uchwałę, to nie było wcale pewnością, że postępowanie konkursowe zakończyłoby się rekomendowaniem powoda jako kandydata na stanowisko dyrektora sądu. Zauważyła to sam pełn. powoda. Powód miałby oczywiście prawo zaskarżyć do sądu administracyjnego kolejną uchwałę o nierekomendowaniu żadnej z osób jako kandydata na stanowisko dyrektora, lecz jaki byłby wynik tego postępowania trudno przesądzić. Powodem uchylenia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny uchwały z 6.02.2013r. było przede wszystkim jej lakoniczne uzasadnienie, sprzeczne z oceną opisową kandydata dokonaną w toku konkursu. Wydaje się zatem, że gdyby w uzasadnieniu kolejnej uchwały znalazły się przekonujące argumenty za nierekomendowaniem żadnego z uczestników konkursu jako kandydata na stanowisko dyrektora oraz wyjaśniono by dlaczego podjęto takiej treści uchwałę w kontekście oceny opisowej powoda uzyskanej w konkursie, to ewentualna skarga powoda, mogła nie zostać uwzględniona przez sąd administracyjny. Wówczas natomiast prezes sądu nie mógłby wystąpić z wnioskiem o powołanie powoda na stanowisko dyrektora. Zgodnie bowiem z art.32§2 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych we wniosku o którym mowa w § 1 (wniosku o powołanie na stanowisko dyrektora), prezes danego sądu przedstawia Ministrowi Sprawiedliwości kandydata do objęcia stanowiska, który został wyłoniony w drodze konkursu na pierwszym miejscu według kolejności. Natomiast w przypadku nierozstrzygnięcia konkursu prezes sądu ponownie zarządza konkurs, zawiadamiając Ministra Sprawiedliwości. (art.32a§12 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych). Powód zatem w razie ponownego podjęcia uchwały o nierekomendowaniu żadnej osoby jako kandydata na stanowisko dyrektora sądu, nie zostałby powołany na to stanowisko.

Zakładając jednak nawet odmienną sytuację, a zatem rekomendowanie powoda jako kandydata na stanowisko dyrektora przez komisję konkursową, a następnie wystąpienie przez prezesa sądu z wnioskiem o powołanie na stanowisko dyrektora, nie byłoby pewnością, że Minister Sprawiedliwości uwzględni wniosek. Zgodnie z art.32§1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych dyrektora sądu zatrudnia się na podstawie powołania. Dyrektora sądu powołuje Minister Sprawiedliwości. Sam fakt ewentualnego wygrania konkursu nie powoduje automatycznego powołania na stanowisko dyrektora, gdyż Minister Sprawiedliwości może odmówić powołania (art. 32 § 1 i 7 usp). Cytowany przepis nie przewiduje obowiązku powołania przez Ministra Sprawiedliwości kandydata na dyrektora przedstawionego przez prezesa danego sądu. Decyzja w tym zakresie zależy od uznania Ministra Sprawiedliwości, a powód nie wykazał, jak twierdził jego pełnomocnik w toku rozprawy, że w praktyce nie zdarzyło się, aby Minister wniosku takiego nie uwzględnił. Powód nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających powyższe, chociażby informacji z Ministerstwa Sprawiedliwości, w oparciu o którą można byłoby ustalić prawdopodobieństwo powołania powoda na stanowisko, po wystąpieniu z wnioskiem przez prezesa sądu. Przewodniczącemu wiadomo natomiast, iż były przypadki nieuwzględnienia przez Ministra wniosku prezesa o powołanie dyrektora. Nie mając jednak szczegółowych informacji nie sposób ustalić jak liczne były to sytuacje i jakie ewentualnie były przyczyny niepowołania na stanowisko.

Ad. 2

Zakładając natomiast, że powód wywodzi roszczenie z bezczynności organu, polegającej na niewydaniu kolejnej uchwały, czyli aktu administracyjnego, nie będącego wprawdzie decyzją ani postanowieniem, który jednak dotyczy uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, to uprzednio winien uzyskać orzeczenie stwierdzające niezgodność z prawem niewydania takiego aktu administracyjnego (art. 417¹§3 k.c.). Powód w toku rozprawy

wskazywał bowiem na możliwość oparcia rozstrzygnięcia wyłącznie na podstawie art.417§1i2k.c., gdyż pozwany pozostawał w bezczynności, albowiem komisja konkursowa nie wydała kolejnej uchwały w sprawie rekomendowania kandydata na stanowisko dyrektora sądu. W art. 417¹§3 k.c. mowa jest wszakże o niewydaniu orzeczenia lub decyzji, ale pod pojęciem decyzji należy rozumieć także inny akt administracyjny, który dotyczy uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, podlegających kontroli sądów administracyjnych, zwłaszcza że zgodnie z art.149§1uppsa, stronie przysługuje skarga na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w tych sprawach.

Warunkiem odpowiedzialność Skarbu Państwa jest zatem stwierdzenie "we właściwym postępowaniu", że niewydanie orzeczenia było niezgodne z prawem. Prawnym instrumentem stwierdzenia przewlekłości w postępowaniu administracyjnym, a więc dla uzyskania prejudykatu określonego art. 417¹ § 3 k.c., jest skarga na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania, które przewiduje art. 3 § 2 pkt 8 uppsa. Jeżeli sąd uwzględni skargę, zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu, interpretacji albo do dokonania czynności. Dopiero niewykonanie tego orzeczenia uprawnia osobę, która poniosła szkodę, do żądania odszkodowania.

W przedmiotowej sprawie powód – jeżeli uważał, że szkoda wynikła z bezczynności organu, polegającej na niewydaniu aktu administracyjnego w postaci uchwały komisji konkursowej - powinien złożyć skargę na bezczynność pozwanego. W sytuacji, gdyby jego skarga na bezczynność została uwzględniona, to zobowiązano by pozwanego do wydania w określonym terminie stosownego rozstrzygnięcia. Powód takiego prejudykatu nie ma i nie może go uzyskać – wbrew twierdzeniom swojego pełnomocnika – w przedmiotowym postępowaniu. Dopiero bowiem uzyskanie prejudykatu mogłoby stanowić podstawę do uznania, że doszło do niezgodnego z prawem zaniechania organy władzy publicznej polegającego na niewydaniu rozstrzygnięcia. Zdaniem sądu w przedmiotowym postępowaniu powód nie udowodnił zatem, że pozwany ponosi odpowiedzialność na podstawie art.417§1 i 2 k.c. za niewydanie rozstrzygnięcia przez komisję konkursową. Gdyby nawet przyjąć odmienny wniosek, to powództwo podlegałoby oddaleniu z przyczyn już wcześniej opisanych, to jest ze względu na niewykazanie związku przyczynowego.

Z tych wszystkich względów powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, stosownie art. 98 § 1 i § 3 kpc i art. 99 kpc w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku, w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Na koszty procesu zasądzone od powoda na rzecz pozwanego składało się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3600 zł.